

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Stupenda Dei misericordia S. Gertrudi ostensa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

periores: *Paratus sum. Carpe, iterum, pro saluandis hominibus, pati: & istud mihi gratum est, modò non alij homines peccent. Tu autem, inspicere, an tibi utile sit, illam cum serpentibus mansionem præferre Dei, ac bonorum clementiùmque Angelorum consortis. Hac visione monstratur, quàm longè Dei Iudicia, Iudicijs hominum sint mitiora.*

VIII.

Profectò si Deus hominibus suam iudiciariam potestatem traderet, si non omnes, saltem longè plures quotidie ad Orcum mitterentur. Non illi orarent, pro ijs, à quibus læduntur, non eis se se amabiles, sed feros, sed truces, sed truculentos exhiberent.

Apud Lud.
Blot. Monil.
spir. cap. 1.

Alius est Deus, qui S. Gertrudi hæc aliquando dixit: *Vilissimum foret, homines scire, & in memoria semper habere, quòd ego Virginis Filius, pro salute eorum asto ante Deum Patrem: & quancumq; ipsi ex humana fragilitate delinquant corde suo, offero pro eis Deo Patri cor meum immaculatum, in emendationem. Quando verò offendunt opere, exhibeo manus meas perforatas: Et ita in quibuscumq; delinquant, statim innocentia mea placò Patrem, ut illi pœnitentes facilem semper obtineant veniam peccatorum. Hoc non facerent homines, aut certè rarissimi sunt, eoque magis laudandi, qui imitantur. Et si vel maxime imitantur, quantam non sentiunt, in animo, luctam? quas pugnas non experiunt? Deus autem quàm Bonus sit, ex eadem Virgine Gertrude intellige. Audierat illa aliquando, pro concio-*

Blot. Ibid.

ne, Neminem posse salutem consequi, nisi saltem tantillum vera charitatis habeat, ut ex amore Dei pœniteat abstineatq; à peccato: ipsa apud se cogitabat, plurimos migrare ex hac vita, qui videntur pœnitere magis timore gehennæ, quàm Dei amore. Talia volenti Benignissimus cælestis Pater, in hunc modum, respondit: Quando video illos agonizantes, qui mei unquam dulciter recordati fuerunt, vel aliquid meritorij operis peregerant, in ipso mortis confinio, exhibeo eis me tam piùm, amabilem, & benignum, ut ipsi ex intimis cordis medullis doleant, quòd unquam me offenderint: ac per talem pœnitentiam apti redduntur ad salutem consequendam, & perire non possunt. Hæc vera esse, in cælo videbimus, & Iudicia Dei amore, misericordia, benignitate permista agnoscentes, clementiam diuinam æternùm cantabimus. Nunc satis est intelligere, quàm mitem etiam in hostes Dominum habeamus. Mirati sunt olim Favorinum homines, quòd cum Imperatore similtatem gerens viueret: ô quàm multi viuunt, & æternùm viuunt, qui gerunt cum Deo similtatem! sed, eo miserante, resipiscunt, Tantus amor Creatoris, tanta Numinis mise-

ratio. Nam si viscera sua, ipsumque suum Unigenitum Christum in nos effudit, cum adhuc conciliati non essemus, dicente Zacharia: *Per viscera misericordiae Dei nostri, in quibus visitaui nos oriens ex alto*; cur eandem misericordiam suam retraheret, postquam nos morte sua suos fecit? Nam, teste Paulo: *Commendat Deus Charitatem suam in nobis, quod cum inimici essemus, Christus pro nobis mortuus est: multo igitur magis nunc iustificari in sanguine ipsius, salui erimus ab ira per ipsum.*

Luc. 1.3.

Rom. 5. 78.

C A P V T VII.

Miseria non videntium, & fructus videntium Deum omnia videntem.

Vm aliquando Christus ab Hierichunte non procul abesset, cæcus, qui in via stiperat collegerat, intellexeratq; ex turba Dominum comitante, quis transfret, contentissimam voce clamavit, dicens: *IESU Fili David miserere mei.* Et qui praebant, increpabant eum, ut taceret. Ipse vero multo magis calmabat. Quasi calcar, non frænum; immo, quasi non aquam, sed oleum flammæ addidissent, ita non modò non compescuerunt clamantem, sed etiam prohibendo magis incitauerunt. Cur cæcus increpatione non passus est se emendari, cum alioqui homines à nulla non re abstineant, reprehensi? Sensit nimirum, quantum sit malum in cæcitate, quantumque bonum in usu oculorum. Maluit igitur reprehendi, quam cæcus manere. *Nil cæco miserius, clamant cæci.* Raphaël ad cæcum Tobiam ingressus salutavit eum, & dixit: *Gaudium tibi sit semper.* Et ait Tobias: *Quale gaudium mihi erit, qui in tenebris sedeo, & lumen celi non video?* Sic cæcitas omnia facit amarescere, atq; ipsum gaudium vertit in luctum. Nil cæco lumen, nil dies, nil ipse Sol prodest. Palpat, & offendit ad omnes parietes. Vbique tenebras patitur; omnia sunt illi caligo: sit meridies licet, tamen ille noctem in oculis circumfert. Non illum in hortis flores, non virorum graminum, non purpuræ fulgor oblectat: atra, apud eum, & mæsta sunt omnia; ac quamuis sit in Paradiso, in Tænaro sibi versari videtur, & in ipso Acherunte. Quid multis? fortissimus ille tot victoriarum numerator Samson, postquam oculos amisit,

I.

Luc. 18. 35.

Tob. 5. 11.